

Byť geekom neznamená byť iba bláznom do počítačových hier.

„Benedikt, máš problém!“ zaznel chrapľavý hlas v mobile a Beny si skoro cvrkol do gatii.

„Haló? Kto... kto je tam?“

„Máš problém, hovorím!“ Oskarove hlasivky dokonale napodobnili Dartha Vadera.

„Prob... problém? Aký problém?“ vyľakane blabotal šprt.

To už Oskar nevydržal a v smiechu vyprskol guču slín na otcov mobil. „Budeš ma musieť naučiť prežiť v Dardarii!“ uchechtával sa ďalej. „A anglinu.“

„Si debil, Oskar, vieš to?! Skoro ma švihlo. Už som chcel položiť. Čo je to za číslo?“

„Otcovo. Tak čo? Pomôžeš mi?“

„Nie!“ štekol. „Po-počkaj!“ v slúchadle zostalo ticho. „Ty sa fakt chceš naučiť po anglicky?“

„Jasně! Tí amerikánski ťulpasi mi v hre nerozumejú ani mákké F. Tak som si myslel, že ma naučíš zopár viet, aby som tam nebol za debila. Alebo ich naučíš po slovensky. Vyber si!“

Beny okamžite vedel, ktorú možnosť si má vybrať. Aj keď sa florbalista v niečom mýlil. Väčšina hráčov neboli Američania,

ale Európania a najmä z Ruska. S nimi by sa nejako dorozumieť dalo. To však Oskarovi povedať nechcel. „Prídeš zajtra večer do hostinca?“ spýtal sa Oskara.

„Do hostinca? Ktorého?“

„Myslel som do Stredovekého hostinca v centre.“

„Hmm... a načo?“

„Naučíme ťa hrať.“

Dostať sa v nedeľu podvečer do mesta nebol problém. Väčší problém bol dostať sa v nedeľu večer späť. To už žiadne spoje nešli. Aj s Adou odmietal ísť v ten deň na rande. Vyhoval sa na únavu zo zápasu, boľavé hrdlo (a to fajnovu zaberalo – Andrea panikárila z bacilov), prípadne na nutnosť učiť sa, čo bola jasná výhovorka, ktorú odhalili aj zakrpatené mozgové bunky jeho bývalého dievčaťa.

„Budem tam!“ prisľúbil.

„Super! Prichystaj sa na štvorhodinovú alebo päťhodinovú inštrukť.“

„Koľko?“

Vošiel do úzkej uličky a všimol si tabuľu Zákaz vjazdu. Sedel za volantom, samozrejme. Takže to už boli dva dopravné priestupky. O tom, že zaparkoval na mieste, kde bol zákaz parkovania, ani nehovoriac. Veľmi ho to ale netrápilo. Bol nedeľný večer, vonku vládla hrozná januárová zima, bolo hnusne, takže pravdepodobnosť, že by sa v takomto počasí mestom prechádzal nejaký iniciatívny policajt, bola nulová.

Vošiel do Stredovekého hostinca a obkolesilo ho príjemné teplo. Sálalo z otvoreného ohniska uprostred miestnosti, okolo ktorého boli naskladané nahrubo opracované drevené stoly a stoličky. Na stenách viseli erby, repliky sečných a bodných zbraní, v rohoch stáli lesklé brnenia a celý priestor bol zú-

tulnený množstvom kožušín. A slamou. Váľala sa po drevenej podlahe, takže to tam pripomínalo ich kravín. Ale bez smradu, ba naopak. Vôňa horiaceho, asi smrekového dreva sa mu votrela do nosa a okamžite vedel, že sa tu bude cítiť dobre.

Zbadal Benyho huňatú hlavu. Zozadu vyzeral, akoby za stolom sedel bobtail. Vedľa neho si zasa na malom pive pochutnávala Zuza. Zozadu žiadna sláva. A ani spredu.

„Tak, čaute!“ pozdravil sa a okamžite si sadol oproti nim.

„Tak, čau!“ odzdravilo dievča s podobne drzým akcentom, aký mal Oskar, a začalo si listovať v hrubej knihe.

„To je...“ preglgol nováčik, keď už zhruba pochopil, čo si dievča číta. Ešte k tomu po anglicky.

„To je niečo ako manuál.“

Beny poklepal Zuzu po ruke. Zamierila naňho nesúhlasný pohľad, no zavrela knihu, otočila ju a potlačila smerom k Oskarovi.

Dardaria, prečítal si v duchu. *Role-pleyjing gejm. Core ru-le-búk.*

„To je kniha pre hráčov. Jedna z kníh. Ale nie pre hráčov počítačových hier.“

„Tak čo to má so mnou spoločné?“

Geek sa chvíľku zamyslel. „Toto je *Dardaria*. Ale nie sú to pravidlá našej počítačovej hry. Je to takzvaná hra na hrdinov. Hráči si vytvoria postavu, majster zasa príbeh. Postavy majú svoje povolania, schopnosti, kúzelné zručnosti a tak. Celá hra spočíva v tom, že hráči prežívajú dobrodružstvá vo svojej fantázii. Rozprávajú, čo by chceli urobiť, kadiaľ by chceli ísť, s kým by sa chceli porozprávať, ako by chceli bojovať. Majster ich zasa usmerňuje. A na hranie úplne stačí pár kociek, papier, ceruzka a možno zopár plánov, ktoré majster nakreslí.“

„A ešte figúrky,“ podotkla Zuza a z batoha vybrala všetky veci, ktoré Beny vymenoval.

„Ale načo mi to je?“ nechápal Oskar. „Ja chcem, aby ste mi vysvetlili, ako hrať onlinovku.“

„Ty si fakt truľo,“ odvrkla mu Zuza. „Môžeme do teba celý večer hustiť, ako ju hrať. A kým sa vrátiš domov, väčšinu toho zabudneš. Pod' si sa nami zahrať túto Dardariu a garantujem ti, že nezabudneš na nič.“

„Fakt?“ overoval si Oskar nedôverčivo.

„Fakt!“ prisvedčili spoločne geekovia.

„Tak... tak to nachystajte. Ja skočím k baru po pivo.“

Nealkoholické – nechal si pre seba. Ďalší priestupok už nechce spraviť.

„Aha! Tak presne takúto postavu som si vytvoril v hre,“ ukázal na farebný obrázok v knihe. Bol tam muž s krátkymi fúzikmi v koženom brnení a v rukách držal lesklé kladivo. „To kladivko sa mi páči najviac. Len nemá fúzy a tak.“

Zuza vyprskla smiechom. „Ty si naozaj pako! Vytvoril si si priesta!“

„Nie som pako!“ nadurdil sa Oskar. „A neviem, čo je priest.“

„Najzbytočnejšia postava. A ešte sa s ňou aj najťažšie hrá,“ rehotala sa.

„Priest je kňaz,“ Benyho hlas bol pokojný bez štipky výsmechu, čo bolo iba dobre, lebo Oskar už mal Zuzinho úšklabku po krk.

Mal chuť Zuze niečo poriadne neslušné odvrknúť, no hryzol si do jazyka. Tým by totiž našťval Benyho a to nechcel. Kto by mu písal domáce z angličtiny? Druhou možnosťou bolo, že sa zdvihne a urazene odíde. Aj tak tu len dvadsať minút predsedeli vytváraním postáv, čo bola väčšia nuda než výpočet pravdepodobnosti v matematike.

„Priest je kňaz,“ zopakoval tak pokojne, že Oskara priam priklincovalo k stoličke. „Je to veľmi dôležitá postava, Zuza len trepe. Pre partiu je nenahraditeľná, lebo dáva ochran-

né kúzla, zvané blessy, lieči, dokonca dokáže oživovať. A má aj skupinový teleport, ktorým môže všetkých preniesť tam, kam chcú.“

„Ale blbo sa za ňu hrá,“ podpichlo dievča.

„To hej. Bez partie si neškrtnješ. Vlastne aj áno, ale je to náročné.“

„Okej,“ pritakal Oskar, čo znamenalo, že chápe, ale v počítači si svoju postavu nezmení.

„Takže... budeš chcieť hrať za kňaza? Jednoduchší by bol pre teba bojovník.“

„Mám rád výzvy,“ vyhlásil Oskar a len dúfal, že sa s kňazom nebude musieť pred bojom furt modliť.

„Okej, tak začnime.“

Tak začali.

Bolo to fajn. Nie, oprava. Bolo to super! Po hodine chytili zloděja, ktorý ukradol diadém v kostole, presne v tej dedine pri mori, ktorú už poznal z onlinovky. Medzitým dvakrát vyliečil Zuzu (za čo mu bola nesmierne vďačná), keďže ju otrávil lepkavý sliz v kostnici, raz vyliečil Benyho postavu čaroděja, ktorý sa príliš často zdržiaval v prítomnosti ľahkej dámy z miestnej krčmy. Čo, samozrejme, štválo Zuzu do nepríčetnosti a zavše padali otázky typu: „Ako mi môžeš byť verný v skutočnosti, keď mi nie si verný ani v hre?!“

Po ďalších dvoch hodinách dosiahli level dva, našli elfskú zrúcaninu, a keď ju vyčistili, boli o nejaké poklady bohatší.

A Oskar sa bavil. Aj ostatní sa bavili, no on sa hádam ešte nikdy necítil tak uvoľnene ako v ten večer. Možno to bolo tým, že sa prestal pretvarovať, lepšie povedané, mohol si užívať, že sa pretvaruje, lebo sa do postavy neschopného kňaza-liečiteľa úplne vžil.

„A kedy už konečne zaútočíme na tú obludu z mora?“ opýtal sa nečakane.

„Akú obludu z mora?“

„Takú obrovskú. Hlavu má jak chobotnica, samé chápadlá a tak.“

„Ty si videl Ngnonga?“ vyvalila naňho Zuza buľvy.

„No, videl som, ako s ním iní bojovali.“

„Ty si skutočne videl Ngnonga?“ to už vyvalil oči aj Zuzin priateľ.

„Prečo?“

„Ty kokos, hrá to deň a už bol na vyvolávaní prastarého démona.“

„A čo je na tom?“

„Vieš,“ začal Beny. „V hre sú tri raritné príšery a Ngnong je jednou z nich. Raritné znamená, že sa objavia raz, nanajvýš párkrát počas celej existencie Dardarie. Vlastne, ak bol Ngnong zabitý, už ho možno nikdy nikto neuvidí. Mal si úžasné šťastie, kamarát.“

„Keď myslíš,“ odvetil. „Ale dúfam, že ho nezabili. Chcel by som taký boj zažiť aj ja.“

„Raid,“ opravila ho Zuza. „Volá sa to raid.“

„Dobre, ako povieš. A môžeme tu,“ Oskar ukázal na hrubú príručku, „naňho urobiť ten raid? A poraziť ho?“

Zuze sa ústa zasa roztiahli do úsmevu, až sa zdalo, že má pusku okolo celého obvodu hlavy. „Jasné. Až budeme mať vyšší level. Oveľa vyšší. A až prejdeme toto všetko.“

Beny otvoril dvojstranu, na ktorej sa vynímala krásna veľká mapa s množstvom miest, pohorí, jazier, riek a morí. „A teraz sa nachádzame iba tu,“ ťukol na ostrov veľkosti väčšej špendlíkovej hlavičky.

„Vau,“ ten údiv patrilo Oskarovi.

Vyšli von a zahli za roh budovy. Bol už neskorý večer.
„Aha, to je moje auto!“ nemohol sa nepochváliť Oskar.
„Ty máš vlastný džíp?“ prekvapil sa Beny.
Pri džipe stál policajt a v rukách držal papuču.
„To je môj fotrík!“ zhíkla Zuza.
„Ty máš vlastného policajta?“

Zuza zareagovala rýchlo. Zatiaľ čo Oskar vyjavene čumel na policajta s kovovou papučou v rukách, ona ho odstrčila do tieňa hostinca a svojho priateľa zhodila na zem.

Ozvalo sa zadunenie, potom bolestivé „jauvajs“ a nato Zuzin výkrik.

„Tati! Tati, pomôž mi!“

Policajt sa obzrel k miestu, odkiaľ znel dcérin hlas, Oskar sa stiahol ešte hlbšie do tmy. A Beny trpel. Poriadne si naražil kostrč.

„Zuzka, si to ty?“

„Tati!“ to sa už dievča ukázalo a kývlo na otca. „Beny sa šmykol na ľade a nevie vstať.“

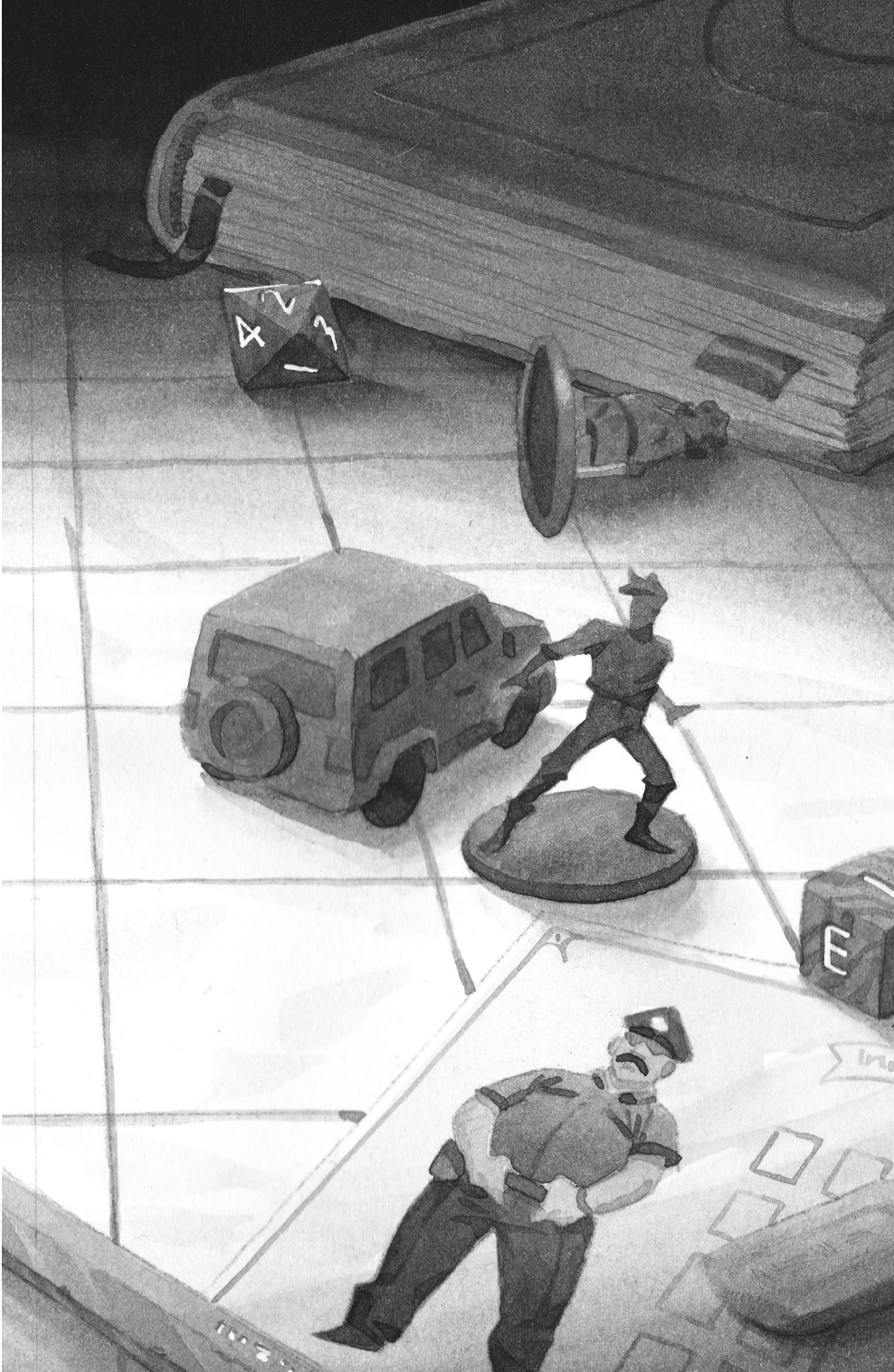
Zaznel dupot ťažkých topánok, popri chlapcovi prebehol policajtov tieň.

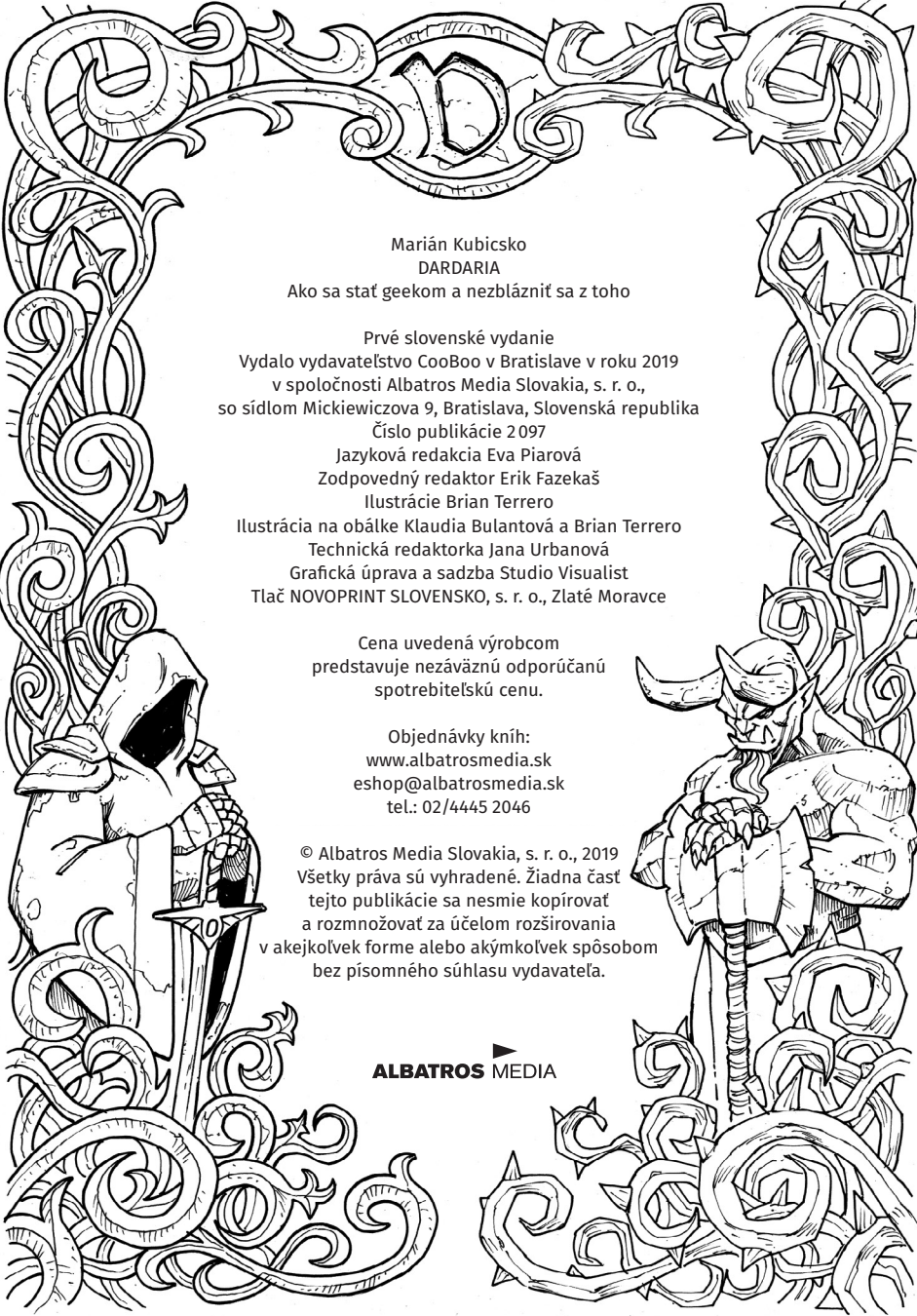
„Už si mala byť doma, slečinka!“ začul ešte Oskar a na tie slová vyrazil.

Nebadane prešiel okolo muža, ktorý pomáhal Benymu na nohy, mrkol na Zuzu, aj keď vedel, že si to nevšímne, a zamieril k autu.

Dvere otvoril kľúčom. Nechcel, aby pípnutie diaľkového ovládania upozornilo príslušníka policajného zboru a starostlivého otca, že sa niekto snaží odísť bez pokuty. Nasadol, pripútal sa, naštartoval. Sám bol prekvapený, ako chladnokrvne, bez nervozity a zmätkovania všetko zvládol. Zaradil jednotku a odrčal.

Marián Kubicsko

DARDARIA

Ako sa stať geekom a nezbláznit sa z toho

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo CooBoo v Bratislave v roku 2019

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 2097

Jazyková redakcia Eva Piarová

Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš

Ilustrácie Brian Terrero

Ilustrácia na obálke Klaudia Bulantová a Brian Terrero

Technická redaktorka Jana Urbanová

Grafická úprava a sazba Studio Visualist

Tlač NOVOPRINT SLOVENSKO, s. r. o., Zlaté Moravce

Cena uvedená výrobcom
predstavuje nezáväznú odporúčanú
spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť
tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA